

Sygn. akt: **X K 729/16**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 listopada 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku X Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Adrianna Kłosowska

Protokolant: Mateusz Patelczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej G. w G.

po rozpoznaniu w dniach 31 maja 2017 roku, 20 września 2017r. i 30 listopada 2017r. na rozprawie

sprawy:

1. **A. K. (1)**, syna A. i B. z domu T., ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

1. w dniu 25 grudnia 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do mieszkania położonego w G. przy ul. (...) poprzez pokonanie dwóch wkładek zamka patentowego typu G. przy użyciu wytrychów, jednak zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń, czym działał na szkodę J. L. (1),

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

2. w dniu 03 grudnia 2012 roku w Ł. gmina Ż., dokonał kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego położonego w Ł. nr 38B w ten sposób, że po uprzednim wyłamaniu drzwi balkonowych dostał się do wnętrza domu, skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci kolekcji 20 sztuk złotych monet okolicznościowych, kolekcji 200 sztuk srebrnych monet okolicznościowych, zegarka złotego marki A., zegarka męskiego nieustalonej marki, aparatu fotograficznego marki N. C. L120, aparatu fotograficznego marki S., biżuterii złotej w postaci 15 sztuk łańcuszków, 20 sztuk pierścionków, 5 sztuk wisiorków, 6 sztuk bransolet, biżuterii srebrnej z bursztynem w postaci 15 sztuk wisiorków, 10 sztuk koralików, 10 sztuk broszek, biżuterii srebrnej w postaci 30 sztuk łańcuszków i wisiorków, 30 sztuk kolczyków, pieniędzy w kwocie 1.000 Euro oraz komputera marki A., tj. mienia o łącznej wartości 100.000 zł, czym działał na szkodę P. T. (1) i E. T.,

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

3. w nieustalonym okresie czasu, nie wcześniej niż w dniu 17 lipca 2012 roku i nie później niż w dniu 25 grudnia 2012 roku w G., w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k., udzielił nieustalanej osobie pomocy do popełnienia tego czynu w ten sposób, iż dostarczył zdjęcie z wizerunkiem swojej osoby, w celu przerobienia dokumentu tożsamości w postaci dowodu osobistego seria i nr A. (...) wystawionego na nazwisko G. L.,

tj. o czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k.

4. w dniu 22 grudnia 2012 roku w G. dokonał kradzieży z włamaniem do domu jednorodzinnego położonego w G. przy ul. (...) w ten sposób, iż po uprzednim otwarciu w nieustalony sposób drzwi balkonowych dostał się do wnętrza domu,

skąd zabrał w celu przywłaszczenia mienie w postaci pieniędzy w kwocie 2.300 zł, szkatułki marki A. o wartości 200 zł z zawartością biżuterii złotej i srebrnej o łącznej wartości 1.870 zł, szkatułki szklanej o wartości 30 zł z zawartością biżuterii złotej i srebrnej o łącznej wartości 1.800 zł, opakowania perfum marki G. o wartości 200 zł, swetra marki T. H. o wartości 300 zł oraz telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 350 zł tj. mienia o łącznej wartości 7.050 zł, czym działał na szkodę W. W. (1) i A. W. (1),

tj. o czyn z art. 279 § 1 k.k.

2. **M. P. (1)**, syna T. i I. z domu R., ur. (...) w G., PESEL (...)

oskarżonego o to, że :

w dniu 25 grudnia 2012 roku w G., działając wspólnie i w porozumieniu z innymi ustalonymi osobami, usiłował dokonać kradzieży z włamaniem do mieszkania położonego w G. przy ul. (...) poprzez pokonanie dwóch wkładek zamka patentowego typu G. przy użyciu wytrychów, jednak zamiaru swojego nie osiągnął z uwagi na niemożność pokonania zabezpieczeń, czym działał na szkodę J. L. (1),

tj. o czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego **A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanych mu w punktach 1, 2 i 4 aktu oskarżenia czynów z tym ustaleniem, że zostały one popełnione w ciągu przestępstw, czyny te kwalifikuje z art. 279 § 1 k.k. oraz z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i skazując go za te występkę, przy zastosowaniu art. 91 § 1 k.k. i art. 14 § 1 k.k., na mocy art. 279 § 1 k.k. skazuje go na karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **A. K. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia czynu który kwalifikuje z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 270 § 1 k.k. i skazując go za ten występki, przy zastosowaniu art. 19 § 1 k.k., na mocy art. 270 § 1 k.k. skazuje go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na mocy art. 85 § 1 i 2 k.k., art. 86 § 1 k.k. i art. 91 § 2 k.k. łączy jednostkowe kary pozbawienia wolności orzeczone wobec oskarżonego w punktach I i II wyroku i wymierza w ich miejsce karę łączną 3 (trzech) lat i 3 (trzech) miesięcy pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 46 § 1 k.k. zobowiązuje oskarżonego A. K. (1) do naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonych P. T. (1) i E. T. solidarnie kwoty 100.000 zł (sto tysięcy złotych) oraz na rzecz pokrzywdzonych W. W. (1) i A. W. (1) solidarnie kwoty 7.050 zł (siedem tysięcy pięćdziesiąt złotych);

V. oskarżonego **M. P. (1)** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, który kwalifikuje z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. i skazując go za ten występki, przy zastosowaniu art. 14 § 1 k.k., na mocy art. 279 § 1 k.k. wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

VI. na podstawie art. 44 § 2 k.k. orzeka przepadek dowodów rzeczowych zapisanych w wykazie nr II/97/13 pod nr 7, 28, 29, 30, 32, 31 jako służących do popełnienia przestępstwa, zaś na podstawie art. 230 § 2 k.p.k. jako zbędne dla postępowania zarządza zwrócić dowody rzeczowe zapisane w wykazie nr II/97/13: pod nr 4-6, 8, 10 A. K. (1), pod nr 33, 34, 36, 37 M. P. (1), pod nr 9 G. L., pod nr 1-2 J. L. (2), pod nr 10-14 P. T. (1), pod numerem 27, 38, 39, 40, 41, 42 P. T. (2), pod nr 43-46 W. K. i pod nr 35 Z. L.;

VII. na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 4 i 5 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) obciąża oskarżonych kosztami sądowymi – wydatkami w całości oraz wymierza im opłaty w kwotach: 400 zł (czterysta złotych) wobec oskarżonego A. K. (1) oraz 300 zł (trzysta złotych) wobec oskarżonego M. P. (1).

UZASADNIENIE

Zgodnie z treścią art. 423 § 1a k.p.k., wobec złożenia wniosku o uzasadnienie przez obrońcę A. K. (1) w części dotyczącej tego oskarżonego, zakres uzasadnienia ograniczono do części wyroku, w której zawarto rozstrzygnięcia dotyczące tego oskarżonego.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 17 lipca 2012 roku i nie później niż w dniu 25 grudnia 2012 roku w G. A. K. (1) dostarczył nieustalonej osobie swoje zdjęcie, tak aby mogła ona dokonać z jego pomocą przerobienia oryginalnego dowodu osobistego seria i nr A. (...) wystawionego na nazwisko G. L.. Przerobienie nastąpiło przy tym w ten sposób, że nieustalony sprawca nakleił na awers tego dokumentu nieoryginalną folię z wtórnym – nieoryginalnym nadrukiem fotografii A. K. (2).

Dowody: częściowo zeznania S. K. k. 141-142, 178-179, 920-921, 1296-1298, 1367-1367v.; opinia z zakresu badania dokumentów k. 336-342; protokół przeszukania k. 9-13; protokół oględzin rzeczy k. 150-152.

W dniu 3 grudnia 2012 roku A. K. (1), wiedząc że w domu należącym do E. i P. T. (1), położonym w Ł. na posesji nr (...), nie ma domowników, postanowił włamać się do niego celem dokonania kradzieży. W związku z powyższym A. K. (1) wczesnym popołudniem podszedł do drzwi balkonowych budynku i wywarzył je otwierając sobie drogę do salonu. Po wejściu do budynku A. K. (1) przeszukał kolejne pomieszczenia i w ten sposób znalazł kolekcję 20 sztuk złotych monet okolicznościowych, kolekcję 200 sztuk srebrnych monet okolicznościowych, złoty zegarek marki A., męski zegarek nieustalonej marki, aparat fotograficzny marki N. C. L120, aparat fotograficzny marki S., złotą biżuterię w postaci 15 sztuk łańcuszków, 20 sztuk pierścionków, 5 sztuk wisiorów, 6 sztuk bransolet, biżuterię srebrną z bursztynem w postaci 15 sztuk wisiorów, 10 sztuk koralików, 10 sztuk broszek, biżuterii srebrnej w postaci 30 sztuk łańcuszków i wisiorów, 30 sztuk kolczyków, pieniędzy w kwocie 1.000 Euro oraz komputer marki A., które to przedmioty zabrał wychodząc. A. K. (1) zamierzał skradzione przedmioty sprzedać.

Wskazane powyżej, zabrane przez A. K. (1) ruchomości, przestawiały wartość 100.000 zł i stanowiły własność E. i P. T. (1).

Dowody: zeznania świadka P. T. (1) k. 70-72, 171-176, 1318-1320, 1364v.- (...); częściowo zeznania S. K. k. 141-142, 178-179, 920-921, 1296-1298, 1367-1367v.; protokół oględzin miejsca k. 553-554a; dokumentacja zdjęciowa k. 556-557v.; dowody zakupu k. 174-176; opinia nr (...) k. 621-623;

W dniu 22 grudnia 2012 roku A. K. (1) podjął obserwację domu należącego do W. i A. W. (1), położonego w G. przy ul. (...), przygotowując się do dokonania tam kradzieży z włamaniem. W związku z powyższym, gdy około godziny 16:30 zobaczył, że domownicy wspólnie odjeżdżają swoim samochodem, podszedł do drzwi balkonowych i wyłamał je, dostając się w ten sposób do budynku. Z domu, po jego splądrowaniu, zabrał mienie w postaci pieniędzy w kwocie 2.300 zł, szkatułki marki A. o wartości 200 zł z zawartością biżuterii złotej i srebrnej o łącznej wartości 1.870 zł, szkatułki szklanej o wartości 30 zł z zawartością biżuterii złotej i srebrnej o łącznej wartości 1.800 zł, opakowania perfum marki G. o wartości 200 zł, swetra marki T. H. o wartości 300 zł oraz telefonu komórkowego marki N. (...) o wartości 350 zł, po czym puścił budynek. A. K. (3) zamierzał skradzione przedmioty sprzedać.

W ten sposób A. K. (4) dokonał zaboru ruchomości przedstawiających wartość 7.050 zł, które należały do W. i A. W. (1).

Dowody: zeznania świadków: W. W. (1) k. 578-579, 653-655, 660-663, 1302-1303; A. W. (1) k. 600, 1300-1301, 1366-1367; częściowo zeznania S. K. k. 141-142, 178-179, 920-921, 1296-1298,

1367-1367v.; protokół okazania k. 582-586, 604-606. 169-170v.; protokół oględzin miejsca k. 658-659; dokumentacja zdjęciowa k. 671-672.

W grudniu 2012 roku M. P. (1) poprosił swoją partnerkę pracującą jako opiekunka dziecka państwa L. – P. T. (2), aby udostępniła mu klucze do mieszkania swoich pracodawców, z których korzystała, gdy zajmowała się ich dzieckiem. Mieszkanie to mieściło się w G. przy ul. (...). M. P. (1), z wcześniejszych opowieści swojej konkubiny wiedział, że we wskazanym lokalu mogą znajdować się wartościowe przedmioty. P. T. (2) zgodziła się „pożyczyć” wskazane klucze, zaś gdy M. P. (1) otrzymał je od w/w, niezwłocznie udał się dorobić dodatkowy komplet, po czym oryginały zwrócił swojej konkubinie. Jednocześnie M. P. (1) podpatrzył jaki jest kod do klatki w bloku, w którym mieściło się mieszkanie państwa L., gdy P. T. (2) go wprowadzała.

Dowody: częściowo wyjaśnienia P. T. (2) k. 145-149, 184-185; częściowo wyjaśnienia M. P. (1) k. 125-128, 181-182; opinia nr (...) k. 578-578v.

Po zdobyciu kompletu kluczy i kodu do klatki schodowej prowadzącej do mieszkania J. L. (1), w dniu 25 grudnia 2012 roku, M. P. (1) ustalił, że tego dnia wskazany lokal będzie pusty, w związku z czym udał się tam wspólnie z A. K. (5) i jego konkubiną S. K.. Cała trójka przyjechała na ul. (...) w G. samochodem marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...), który A. K. (1) udostępnił wcześniej P. S.. Po przyjeździe na miejsce A. K. (1) i M. P. (2) wysiedli z pojazdu, zaś S. K. została w samochodzie. Mężczyźni udali się następnie do mieszkania J. L. (3), podjęta przez nich próba dostania się do wnętrza lokalu nie powiodła się jednak – nie udało się im otworzyć zamka patentowego, natomiast w trakcie usiłowania jego sforsowania uszkodzili klamkę.

Nie będąc w stanie dostać się do rzeczonoego lokalu, obaj mężczyźni wyszli przed budynek i skierowali się do samochodu, w którym czekała na nich S. K.. Wówczas to doszło do zatrzymania całej trójki przez funkcjonariuszy Policji, którzy posiadając wiedzę operacyjną obserwowali A. K. (1) i towarzyszące mu osoby od momentu, gdy ci przyjechali na ul. (...).

W dalszej kolejności funkcjonariusze Policji dokonali przeszukania w miejscu zamieszkania A. K. (1), w toku którego ujawniono przedmioty pochodzące z kradzieży z włamaniem dokonanych w dniu 03 grudnia 2012 roku na szkodę P. i E. T. oraz w dniu 22 grudnia 2012 roku na szkodę W. i A. W. (2). Ujawnione zostały również przerobiony dowód osobisty serii i nr A. (...) wystawiony na nazwisko G. L..

Dowody: zeznania świadków: R. K. k. 109-111, 1321; M. S. k. 112-114, 1294-1295, 1367v.- (...); częściowo zeznania świadków S. K. k. 141-142, 178-179, 920-921, 1296-1298, 1367-1367v.; P. S. k. 374-375; protokół przeszukania k. 9-13; protokół zatrzymania osoby k. 25-25v., 31-31v., 40-41; protokół przeszukania osoby k. 32-35; opinia nr (...) k. 93-95;

Słuchany kilkakrotnie w toku postępowania przygotowawczego w charakterze podejrzanego A. K. (1) oświadczył, iż rozumie treść stawianych mu zarzutów i przyznawał się do popełnienia trzeciego z zarzucanych mu czynów.

vide: wyjaśnienia oskarżonego A. K. (1) k. 121-122, 158-159, 1042-1043.

A. K. (1) ma wykształcenie średnie. Jest bezdzietnym kawalerem i nie ma nikogo na swoim utrzymaniu. Jest bezrobotny i nie osiąga dochodu. Stan jego zdrowia jest dobry, nie był leczony psychiatrycznie, neurologicznie, ani odwykowo. Był uprzednio karany, w tym za przestępstwa przeciwko mieniu.

Dowody: dane osobopoznawcze k. 120-121, dane o karalności k. 1339-1341.

Sąd zważył co następuje:

Poddając szczegółowej analizie przeprowadzone i ujawnione w toku rozprawy głównej dowody Sąd doszedł do przekonania, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy uzasadnia przypisanie oskarżonemu A. K. (1) zarzucanych mu oskarżeniem czynów.

Do dokonania ustaleń faktycznych w przedmiocie ilości, rodzaju i wartości przedmiotów, których kradzieży dopuścił się A. K. (1) w dniach 03 i 22 grudnia 2012 roku, jak również ujawnienia dokonanych przez niego włamań przyczyniły się zeznania pokrzywdzonych tymi czynami – P. T. (1) oraz W. i A. W. (1). Omawiane zeznania były spójne i rzeczowe, Sąd nie znalazł zatem podstaw aby nie dać im wiary. Jednocześnie należało zauważyć, iż na przyjęcie powyższej konkluzji nie miał wpływu fakt, iż W. W. (1) w toku postępowania zmieniał swoje depozycje w przedmiocie wartości skradzionych przedmiotów. Jak sam bowiem wskazał, w tym zakresie opierał się jedynie na szacunkach, podkreślał przy tym, że lepszą wiedzę na ten temat będzie miała jego żona. W konsekwencji Sąd co do omawianej kwestii bazował właśnie na zeznaniach A. W. (1) uznając je za bardziej konkretne aniżeli zeznania jej męża. Dla oceny wiarygodności twierdzeń wszystkich trojga pokrzywdzonych miało nadto znaczenie, że ich wskazania znajdowały potwierdzenie w sporządzonych na miejscu zdarzeń dokumentacjach zdjęciowych. Nadto pokrzywdzeni jako właściciele, którzy posiadali i wcześniej zakupili skradzione rzeczy mieli stosowną wiedzę co do ich wartości zarówno początkowej, jak i szacunkowej na dzień zdarzenia – wiedzieli jak długo używali tych przedmiotów i w jakim były one stanie. Dodatkowo P. T. (1) jako kolekcjoner monet i osoba zainteresowana od długiego czasu tym hobby, potrafił w sposób wyczerpujący określić wartość skradzionych mu monet. Dlatego Sąd nie miał zastrzeżeń co do wiarygodności tych świadków.

Przechodząc do oceny zeznań pokrzywdzonego J. L. (1) oraz Z. L., Sąd zasadniczo nie kwestionował ich wiarygodności. Opisali oni bowiem stan drzwi wejściowych do mieszkania, które w dniu 25 grudnia 2012 roku starli się sforsować A. K. (1) i M. P. (1), ich depozycje w tym względzie korespondowały zaś z zeznaniami R. K. i M. S.. Pominąć należało natomiast w ocenie Sądu zeznania pokrzywdzonego i Z. L. odnośnie ujawnienia przez niego we wrześniu i w listopadzie 2012 roku braków w przechowywanej w mieszkaniu J. L. (1) gotowce oraz kosztownościach, okoliczności te wykaczały bowiem poza ramy stawianych oskarżonym zarzutów.

Wątpliwości nie wzbudziła wiarygodność zeznań funkcjonariuszy Policji – R. K. i M. S., którzy w dniu 25 grudnia 2012 roku dokonali zatrzymania A. K. (1) i M. P. (1) oraz towarzyszącej im S. K., a następnie ujawnili okoliczności mogące świadczyć o podjęciu przez nich próby włamania do mieszkania J. L. (1). Omawiane relacje były wzajemnie spójne, a nadto z ich treścią korespondowały zeznania P. T. (2) oraz zasadniczo wyjaśnienia M. P. (1). Nie bez znaczenia pozostało również, iż wskazania świadków znalazły potwierdzenie w treści protokołu oględzin z dnia 25 grudnia 2012 roku.

Przechodząc do omówienia zeznań P. T. (3) Sąd zważył, iż nie mijała się z prawdą podając, iż przekazała M. P. (1) klucze do mieszkania sowych pracodawców – państwa L. – mieszczącego się przy ul. (...) w G.. Zaznaczyła przy tym, iż wiedziała, że w wyniku powyższego M. P. (1) dorobił klucz do wskazanego mieszkania. Sąd oceniając wiarygodność wskazań P. T. (2) zważył, iż relacjonując w tym względzie podała ona szereg niekorzystnych dla siebie informacji, brak było zaś podstaw aby zakładać, iż miała ona powody do obciążania siebie samej ponad miarę. Jednocześnie Sąd stwierdził, iż trudno za polegające na prawdzie uznać twierdzenia w/w w zakresie w jakim ta zapewniała, iż nie wiedziała po co M. P. (1) był rzezonny klucz. P. T. (2), wiedziała bowiem, iż jej konkubent był wcześniej karany, nie sposób zaś znaleźć innego logicznego wytłumaczenia dla chęci dorobienia przez niego klucza do mieszkania kompletnie obcych dla niego ludzi, aniżeli intencje związane z naruszeniem obowiązujących norm prawnych. Sąd zważył przy tym, iż zasadniczo zapewnienia P. T. (2) odnośnie jej nieświadomości co do zamiaru oskarżonego, miały znaczenie wyłącznie w odniesieniu do oceny jej sprawstwa, nie zaś dokonania ustaleń w przedmiocie przebiegu zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania. W konsekwencji, to czy we wskazanej części zeznania w/w polegały na prawdzie, czy też nie, nie było dla Sądu istotne.

W zasadniczej części Sąd dał też wiarę zeznaniom S. K., która w dniu 25 grudnia 2012 roku pojechała razem z A. K. (5) – swoim ówczesnym konkubentem i M. P. (1) na ul. (...). Podała ona, w szczególności w toku pierwszego swojego przesłuchania, liczne okoliczności związane tak z usiłowaniem włamania do mieszkania J. L. (3), jakiego dokonali wskazani mężczyźni, jak i faktów wskazujących jednoznacznie na dopuszczanie się przez A. K. (1) innych występów tego rodzaju. S. K. podkreślała bowiem, iż w/w handlowała biżuterią, która z uwagi na fakt, iż w tym czasie A. K. (1) nie pracował, miała pochodzić z nielegalnego źródła. Twierdzenia świadka znajdowały przy tym odzwierciedlenie w zgromadzonych w toku postępowania dowodach, w tym protokołach z przeszukania miejsca zamieszkania A. K. (1).

Podobnie, zastrzeżeń Sądu nie wzbudziły zeznania S. K. odnoszące się do posiadania przez A. K. (1) przerobionego dowodu osobistego. Sąd zauważył, iż w toku sprawy nie ujawniono żadnych okoliczności, które przemawiałyby za przyjęciem, że świadek miała interes w tym, aby wbrew prawdzie obciążyć A. K. (1). Jednocześnie Sąd zauważył, że twierdzenia świadka odnośnie charakteru, w jakim uczestniczyła w zdarzeniu z dnia 25 grudnia 2012 roku – czy jako jego uczestnik, czy też jako bierny obserwator – nie miały znaczenia dla oceny sprawstwa oskarżonych, zostały zatem przez Sąd pominięte.

W kwestii zeznań P. S. –miały one dla Sądu znaczenie wyłącznie w zakresie, w jakim świadek odniósł się do okoliczności przekazania A. K. (1) samochodu marki M. (...) o numerze rejestracyjnym (...). W omawianym zakresie nie budziły przy tym wątpliwości, jako niepodważone w toku postępowania. Sąd pominął natomiast wskazania świadka odnośnie tego, w jaki sposób sam wszedł w posiadanie rzeczony pojazd, jako niezwiązane z przedmiotem sprawy.

Pominięte jako nie mające znaczenia dla okoliczności sprawy zostały natomiast zeznania I. G., W. K., H. L., L. P., C. D., P. W., Z. T., P. T. (4), D. K. i K. G., gdyż w/w nie mieli wiedzy na temat okoliczności zdarzeń będących przedmiotem postępowania.

Sąd nie miał zastrzeżeń, co do wiarygodności wydanych w sprawie opinii biegłych. Opinie te nie budzą w ocenie Sądu wątpliwości. Zostały bowiem sporządzone przez biegłe w zakresie ich specjalności zawodowej, zgodnie ze wskazaniami wiedzy oraz doświadczenia. Należało jednak zauważyć, iż część z nich, jak opinia z zakresu mechanoskopii dotycząca samochodu, którym oskarżeni pojechali w dniu 25 grudnia 2012 roku na ul. (...) w G., opinia z zakresu informatyki, opinia z zakresu badań biologicznych oraz z zakresu daktyloskopii, nie wniosły niczego do postępowania, choć bowiem nie potwierdzały sprawstwa oskarżonych w zakresie zarzucanych im czynów, jednocześnie nie wykluczały ich przy tym. Pozostałe przeprowadzone w toku postępowania opinie, zawierające jednoznaczne wnioski, uznano zaś za miarodajny dowód na przytoczone okoliczności i Sąd dokonał ustaleń stanu faktycznego również w oparciu o ich treść, powołując je w części wstępnej uzasadnienia.

Ponadto Sąd uznał za podstawę ustaleń faktycznych w sprawie dokumenty ujawnione w trybie art. 393 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w szczególności w postaci: protokołów, dokumentacji zdjęciowej, dane o karalności. Ich autentyczność, wiarygodność i rzetelność nie była kwestionowana, zostały one sporządzone przez upoważnione osoby i podmioty, w zakresie ich kompetencji.

Jednocześnie Sąd dokonał również w niniejszej sprawie ustaleń na podstawie dowodu rzeczowego w postaci dowodu osobistego seria i nr A. (...) wystawionego na nazwisko G. L. i jego kopii. Dowód ten ma szczególny charakter, gdyż w korelacji z zeznaniami świadków oraz wskazaniami opinii z przeprowadzonych badań dokumentów, stanowi jedną z podstaw do ustalenia sprawstwa A. K. (1) w zakresie zarzucanego mu punktem II oskarżenia czynu.

Analizując treść wyjaśnień M. P. (2) Sąd stwierdził, że jedynie w nieznacznym zakresie polegały one na prawdzie. Choć bowiem oskarżony nie przeczył, że w dniu 25 grudnia 2012 roku udał się wspólnie z A. K. (5) i S. K. na ul. (...) w G., jednocześnie zaprzeczał, aby był przygotowany do włamania – miał podrobione klucze. Zaprzeczył też, aby P. T. (2) znała jego zamiary. Odmiennie zeznawała zaś w tym przedmiocie właśnie sama P. T. (2), Sąd dając jej zaś wiarę stwierdził, że M. P. (2) w swoich depozycjach starał się uchronić ją jako swoją konkubinę przed ewentualną odpowiedzialnością karną, jednocześnie starając się zmniejszyć własną odpowiedzialność.

Mając na uwadze zaprezentowaną powyżej ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności zeznań P. T. (2) i S. K., za niewiarygodne uznano oświadczenie A. K. (1) odnośnie nieprzyznania się do popełnienia i usiłowania kradzieży z włamaniem objętych zarzutami. Sąd uznał, iż jest to przyjęta przez oskarżonego linia obrony.

A. K. (1) podał w tym zakresie, odnosząc się do zdarzenia z dnia 25 grudnia 2012 roku, iż jedynie podwoził M. P. (1) na ul. (...). Twierdzeniom tym przeczą jednak zarówno zeznania R. K. i M. S., jak i S. K., z których każde wskazywało, że oskarżony udał się do mieszkania J. L. (3) wspólnie z M. P. (1).

Jednocześnie Sąd nie znalazł powodów, aby zakwestionować wskazania oskarżonego w przedmiocie przyznania się do popełnienia zarzucanego mu występku art. 270 § 1 k.k. Z jednej strony bowiem nie sposób zakładać, aby oskarżony miał powody do bezpodstawnego obciążania się w tym zakresie, z drugiej zaś – słowa jego potwierdziła świadek S. K..

Podsumowując, stwierdzić należy, iż oskarżony A. K. (1) swym postępowaniem wyczerpał znamiona występku z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 13 § 1 k.k. – co do czynu zarzucanego mu w punkcie I aktu oskarżenia, występku z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. - co do czynu zarzucanego mu w punkcie III aktu oskarżenia oraz występku z art. 279 § 1 k.k. - co do czynów zarzucanych mu w punktach II i IV aktu oskarżenia.

Czynu określonego w przepisie art. 279 § 1 k.k. dopuszcza się ten, kto kradnie z włamaniem. Pojęcie „włamania” było wielokrotnie przedmiotem rozważań judykatury i doktryny prawa. Jak wskazuje się dość zgodnie, istotą włamania jest usunięcie przez sprawcę przeszkody materialnej, będącej częścią konstrukcji pomieszczenia zamkniętego lub specjalnym zamknięciem tego pomieszczenia utrudniającym dostęp do jego wnętrza. W okolicznościach sprawy oskarżony jednokrotnie usiłował dopuścić się przestępstwa kradzieży z włamaniem, a dwukrotnie udało mu się go dokonać. Rzeczony usiłowanie miało miejsce w dniu 25 grudnia 2012 roku, kiedy to A. K. (1) wspólnie z M. P. (2) dokonali próby sforsowania drzwi wejściowych do mieszkania J. L. (3), znajdującego się w G. przy ul. (...), zamierzając z mieszkania tego wynieść wartościowe przedmioty celem ich przywłaszczenia. Zamierzonego celu nie osiągnęli jednak z uwagi na niemożność dostania się do wskazanego lokalu. W kontekście okoliczności w jakich doszło do wskazanej próby włamania – fakty posługiwania się przez oskarżonych podrobionym kluczem, Sąd pragnie przy tym przypomnieć, iż powyższe nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia czy doszło do kradzieży z włamaniem, czy też zwykłej kradzieży. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela bowiem pogląd, prezentowany spójnie i konsekwentnie w orzecznictwie sądowym już co najmniej od uchwały Sądu Najwyższego z dnia 18 lutego 1972 r., zgodnie z którą „Zabór mienia z pomieszczenia zamkniętego, które sprawca otworzył kluczem właściwym (oryginalnym) wbrew woli osoby uprawnionej do dysponowania tym pomieszczeniem, działając w zamiarze dokonania w ten sposób kradzieży, wyczerpuje znamiona przestępstwa z art. 208 k.k.” (VI KZP 74/71, LEX nr 18408; tak samo: wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 marca 2013 r., II AKa 39/13, LEX nr 1294878). Podobnie wypowiedział się Sąd Apelacyjny w Katowicach w wyroku z dnia 25 października 2005 r. (II AKa 269/05, LEX nr 270605), analizując sytuację, w której – podobnie jak w realiach niniejszej sprawy – klucze udostępniła sprawcom osoba uprawniona do korzystania z przedmiotu kradzieży, ale nieupoważniona do dysponowania nim. W orzeczeniu tym wskazano: „Pojęcie włamania jest rozumiane bardzo szeroko, gdyż do jego istoty należy wdarcie się do zamkniętego pomieszczenia. Mieszkanie [...] było zamknięte a więc zabezpieczone przed wtargnięciem niepowołanych osób i skoro sprawcy posłużyli się kluczami, uzyskanymi od syna właścicieli mieszkania zasadnie sąd przypisał im dokonanie kradzieży z włamaniem.” Choć zatem, jak ustalono oskarżeni usiłowali dostać się do mieszkania J. L. (3) kluczami dorobionymi na podstawie udostępnionych im wcześniej oryginalnych kluczy do drzwi frontowych, w żadnym razie nie uzasadnia to przejścia w ramach kwalifikacji prawnej zarzucanego im czynu z art. 279 § 1 k.k. na czyn stypizowany w art. 278 § 1 k.k., z całą bowiem pewnością zachowaniem swoim tak A. K. (1), jak i M. P. (2) sprzeciwiali się woli właściciela mieszkania, P. T. (2) udostępniając zaś M. P. (2) klucze celem ich dorobienia postąpiła w sposób nieuprawniony.

Odnosząc się dodatkowo do kwestii wskazania w pierwszym ze stawianych oskarżonemu zarzucie okoliczności, iż działał on wspólnie i w porozumieniu z inną ustaloną osobą – M. P. (2), Sąd zważył, iż istotą współsprawstwa jest oparte na porozumieniu wspólne działanie co najmniej dwóch osób, z których każda obejmuje swym zamiarem urzeczywistnienie wszystkich przedmiotowych znamion czynu przestępnego. Obiektywnym elementem współsprawstwa jest nie tylko wspólna (w sensie przedmiotowym) realizacja znamion określonej w odpowiednim przepisie tzw. czynności czasownikowej, lecz także taka sytuacja, która charakteryzuje się tym, że czyn jednego współsprawcy stanowi dopełnienie czynu drugiego współsprawcy albo popełnione przestępstwo jest wynikiem czynności przedsięwziętych przez współsprawców w ramach dokonanego przez nich podziału ról w przestępnej akcji. Natomiast subiektywnym elementem, a zarazem warunkiem niezbędnym współsprawstwa jest porozumienie oznaczające nie tylko wzajemne uzgodnienie przez wszystkich współsprawców woli popełnienia przestępstwa, lecz także świadome współdziałanie co najmniej dwóch osób w akcji przestępnej. Porozumienie to jest czynnikiem podmiotowym, który łączy w jedną całość wzajemnie dopełniające się przestępne działania kilku osób, co w

konsekwencji pozwala przypisać każdej z nich również i tę czynność sprawczą, którą przedsięwzięła inna osoba współdziałająca świadomie w popełnieniu przestępstwa [zob. wyrok SN z dnia 24 maja 1976 r., Rw 189/76, OSNKW 1976, nr 9, poz. 117]. Wspólne wykonanie czynu zabronionego oznacza, iż współdziałający sprawcy łącznie (nie zaś każdy z osobna) muszą zrealizować komplet jego ustawowych znamion. Do przyjęcia współsprawstwa nie jest zatem konieczne, aby każdy ze współdziałających realizował wszystkie znamiona, lecz by prowadziła do tego suma ich zachowań. Co więcej, dla wykazania istnienia współsprawstwa nie jest konieczne ustalenie, iż do zawarcia porozumienia doszło przed podjęciem przestępczych zachowań może zostać bowiem nawet w trakcie czynu, nawet i w sposób dorozumiany.

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy należało stwierdzić, iż chęć dokonania zaboru należących do J. L. (3) przedmiotów była objęta zamiarem tak A. K. (1) jak i M. P. (2). Działali oni przy tym w ramach wspólnie ustalonego planu, podejmowane przez nich czynności nie musiały być zatem tożsame, obu uzasadniało to przypisanie każdemu z nich sprawstwa czynu kwalifikowanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k.

Jednocześnie w dniu 03 i 22 grudnia 2012 roku w Ł. oraz w G. A. K. (1) dokonał kradzieży z włamaniem wskazanych oskarżeniem przedmiotów każdorazowo wydobywając je z zamkniętych lokali poprzez wyłamywanie drzwi balkonowych, niewątpliwie usuwał zatem zabezpieczające dostęp do tych rzeczy przeszkody materialne.

Niewątpliwie przedmioty wskazane w zarzutach nie stanowiły przy tym własności oskarżonego i nie miał on żadnego tytułu, aby tymi przedmiotami dysponować.

Zaznaczyć przy tym należy, iż Sąd stwierdził, że czyny zarzucone A. K. (1) w punktach I, II i IV oskarżenia stanowią ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. – popełnione zostały bowiem niewątpliwie w podobny sposób oraz na przestrzeni jednego miesiąca, a co do żadnego z tych czynów, nie zapadł wcześniej wyrok.

W dalszej kolejności Sąd stwierdził, iż zebrany w sprawie materiał dowodowy potwierdza fakt, iż w nieustalonym czasie, jednak nie wcześniej niż w dniu 17 lipca 2012 roku i nie później niż w dniu 25 grudnia 2012 roku w G., w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego kwalifikowanego z art. 270 § 1 k.k., A. K. (1) udzielił nieustalonej osobie pomocy do popełnienia tego czynu w ten sposób, iż dostarczył zdjęcie z wizerunkiem swojej osoby, w celu przerobienia dokumentu tożsamości w postaci dowodu osobistego seria i nr A. (...) wystawionego na nazwisko G. L.. Zgodnie natomiast z treścią art. 270 § 1 k.k. karze podlega ten, kto w celu użycia za autentyczny podrabia lub przerabia dokument lub takiego dokumentu jako autentycznego używa, niewątpliwie zatem oskarżony swoim zachowaniem wyczerpał znamiona wskazanego występkę.

W tym miejscu, w pierwszej kolejności, wyjaśnić należy, dlaczego Sąd w niniejszej sprawie zastosował przy orzekaniu wyroku przepisy kodeksu karnego w brzmieniu obowiązującym po 01 lipca 2015 roku. W związku z tym, że przepisy kodeksu karnego obowiązujące w czasie popełnienia przez A. K. (1) przypisanych mu w wyroku czynów zostały w istotny sposób zmienione ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.396), należało rozstrzygnąć kwestię tzw. konkurencji ustaw, czyli rozstrzygnąć, która z ustaw byłaby dla oskarżonego względniejsza. Stosownie do zgodnego stanowiska doktryny i orzecznictwa, które Sąd orzekający w sprawie w pełni podziela, ocena, która z konkurujących ustaw jest względniejsza dla oskarżonego, zawsze wymaga uwzględnienia okoliczności konkretnej sprawy (vide: uchwała SN z dnia 24 listopada 1999 r., I KZP 38/99, OSNKW 2000, nr 1-2, poz. 5). Aprobując przytoczony pogląd, Sąd orzekający w sprawie dostrzegł, iż generalnie sytuacja oskarżonego w obu stanach prawnych jest podobna - zagrożenie karne przewidziane w art. 270 § 1 k.k. i z art. 279 § 1 k.k. jest bowiem identyczne. Dlatego też Sąd zastosował ustawę obowiązującą obecnie. Nie mniej jednak należało stwierdzić, iż obecnie obowiązujące przepisy nie dopuszczają możliwości warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze przekraczającym rok oraz w sytuacji, gdy sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był skazany na karę pozbawienia wolności, (art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015 r.), podczas gdy zgodnie z treścią art. 69 § 1 k.k. w brzmieniu z daty popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu w wyroku przestępstw, możliwość taka istniała wobec kar pozbawienia wolności na okres nie przekraczający dwóch lat, fakt uprzedniego wymierzenia sprawcy kary izolacyjnej nie stanowił zaś sam w sobie przesłanki wyłączającej

stosowanie tej instytucji. Powyższe zdaniem Sądu nie miało jednak znaczenia, gdyż mając na uwadze okoliczności sprawy, jak i fakt, że oskarżony w ramach niniejszego orzeczenia zostanie skazany zarówno za występki z art. 270 § 1 k.k., jak i ciąg przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. wymierzenie w/w kary pozbawienia wolności przekraczającej dwa lata jawiło się jako wysoce prawdopodobne. W kontekście powyższego istotnym było również, że wobec wcześniejszej wielokrotnej karalności oskarżonego nie sposób było przyjąć względem niego pozytywnej prognozy kryminalistycznej. Mając zatem na uwadze, iż zasadą jest stosowanie ustawy obowiązującej w momencie orzekania, nie znajdując postaw dla stosowania ustawy karnej obowiązującej przed wskazaną nowelizacją Sąd wyrokował w oparciu o przepisy kodeksu karnego w brzmieniu z daty wyrokowania.

Rozważając kwestię kary dla oskarżonego za opisane powyżej czyny, Sąd miał na względzie przesłanki określone w dyrektywach jej wymiaru ujętych w art. 53 k.k.

Wymierzając A. K. (1) karę tak za czyn z art. 270 § 1 k.k., jak i ciąg przestępstw Sąd jako okoliczność obciążającą uwzględnił wysoki stopień społecznej szkodliwości popełnionego przez niego czynu wyrażający się w sposobie i okolicznościach popełnienia czynu, a także motywacji sprawcy. Zdecydowanie na niekorzyść oskarżonego przemawia okoliczność, iż każdorazowo działał on z winy umyślnej, w zamiarze bezpośrednim, w konsekwencji czego jego zachowanie należy potraktować jako świadome i rażące lekceważenie obowiązującego porządku prawnego. Sąd zważył przy tym, iż oskarżony nie działał spontanicznie, pod wpływem impulsu, lecz ewidentnie każdorazowo w sposób planowy, konsekwentnie realizując przyjęte wcześniej założenia, co również poczytane zostało jako okoliczność obciążająca. Znaczenie miało również, iż oskarżony wchodził wcześniej w konflikty z prawem, w tym dokonując przestępstwa przeciwko mieniu. W odniesieniu do przestępstw kwalifikowanych z art. 279 § 1 k.k. Sąd zważył nadto, iż A. K. (1) dopuszczał się ich (i usiłował dopuścić) trzykrotnie na przestrzeni zaledwie jednego miesiąca, działając przy tym w sposób wyjątkowo zuchwały – dokonując włamań w godzinach popołudniowych, wykorzystując zaledwie chwilowe nieobecności pokrzywdzonych. Sąd nie znalazł przy tym żadnych okoliczności łagodzących.

Przez wzgląd na powyższe Sąd zdecydował, że najodpowiedniejszą karą dla A. K. (1) za dopuszczenie się przez niego ciągu przestępstw z art. 279 § 1 k.k. będzie kara 3 lat pozbawienia wolności wymierzona zarówno z uwzględnieniem art. 91 § 1 k.k., jak i art. 14 § 1 k.k., zaś w związku z faktem popełnienia występkę z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. – kary 6 miesięcy pozbawienia wolności.

W związku z tym, że A. K. (3) dopuścił się ciągu przestępstwa oraz występkę z art. 270 § 1 k.k. w zw. z art. 18 § 3 k.k. zanim w stosunku do któregośkolwiek z nich zapadł wyrok, Sąd w punkcie III uzasadnianego orzeczenia, na podstawie art. 91 § 2 k.k., art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone względem niego kary i orzekł karę łączną 3 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności – przy zastosowaniu zasady asperacji. W ocenie Sądu za wymierzeniem oskarżonemu kary łącznej we wskazanym wymiarze przemawiała z jednej strony okoliczność, iż wszystkich zarzucanych mu czynów oskarżony dopuścił się w krótkich odstępach czasu, z drugiej zaś fakt, iż działał na szkodę różnych osób, a jego zachowania skierowane były przeciwko różnym dobrom prawnie chronionym. Nadto podkreślenia wymaga, iż Sąd nie dopatrywał się względem oskarżonego żadnych szczególnych okoliczności, które przemawiałyby za zastosowaniem przy łączeniu wymierzonych mu kar zasady pełnej absorpcji lub też kumulacji.

W ocenie Sądu nie zachodziły przy tym w przedmiotowej sprawie okoliczności umożliwiające zastosowanie wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wymierzonej mu kary pozbawienia wolności. Abstrahując bowiem od faktu, iż byłoby to niemożliwe w oparciu o przepis znowelizowane stanowiące podstawę orzekania w sprawie – z uwagi na wymiar kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec A. K. (1) oraz okoliczność jego uprzedniej karalności, należało stwierdzić, iż również na gruncie stanu prawnego obowiązującego w dacie popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie spełniałby on warunków z art. 69 k.k. (co dodatkowo przemawiało za stosowaniem znowelizowanych przepisów Kodeksu karnego). Oskarżony mimo stosowania wobec niego w/w środka probacyjnego w innych sprawach popełniał kolejne czyny zabronione, w tym także w ustalonych okresach prób. W ocenie Sądu jedynie wymierzenie oskarżonemu kary bezwzględnej pozbawienia wolności pozwoli na osiągnięcie założonych wobec niej celów zarówno w sferze prewencji szczególnej, tj. powstrzymanie oskarżonych od popełniania przestępstw w przyszłości, lecz także ogólnej.

Ponadto, w ocenie Sądu, uzasadnione było również orzeczenie na mocy art. 46 § 1 k.k. wobec A. K. (1) obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem tak P. i E. T., jak i W. i A. W. (1). Sąd orzekając w tym zakresie stwierdził, iż wskazania pokrzywdzonych odnośnie rozmiaru poniesionych przez nich szkód nie budzą wątpliwości, zarówno P. T. (1) jak i A. W. (1) podali bowiem wartość konkretnych skradzionych im przedmiotów. Choć, ich wskazania w dużej mierze były przy tym szacunkowe, mając na względzie wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego należało zgodzić się ze wskazaniami P. T. (1), iż rzeczony szacunki nie odbiegły od cen rynkowych, przeciwnie – mogły być raczej zaniżone. Rozstrzygając w powyższym zakresie, Sąd wziął pod uwagę zarówno konieczność oddziaływania w sferze prewencji szczególnej, jak i zapewnienia realizacji jednego z głównych celów prawa karnego, jakim jest kompensowanie szkód poniesionych przez pokrzywdzonego przestępstwem.

W pkt. VI wyroku Sąd rozstrzygnął natomiast o zabezpieczonych w toku postępowania dowodach rzeczowych zbędne - zwracając osobą uprawnionym, zaś te stanowiące przedmioty służące do popełnienia przestępstwa – przepadając na rzecz Skarbu Państwa.

Na mocy art. 626 § 1 k.p.k., 627 k.p.k. w zw. z art. 616 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1, art. 2 ust 1 pkt 5 oraz art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. nr 49 poz. 223 z późn. zm.) Sąd zasądził od A. K. (1) koszty sądowe, a także kwotę 400 zł tytułem opłaty. Sąd przy rozstrzygnięciu tej kwestii kierował się ogólną zasadą sprawiedliwego postępowania, zgodnie z którą każdy, kto przez swoje zawinione zachowanie spowodował wszczęcie postępowania karnego, zobowiązany jest do poniesienia jego kosztów. A. K. (1) jest osobą młodą i zdolną do pracy zarobkowej, nie ma przy tym nikogo na swoim utrzymaniu, zatem konieczność poniesienia wskazanych kosztów nie powinno stanowić dla niego zbyt dużego obciążenia.